

เล่ม ๘๖ ตอนที่ ๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ มกราคม ๒๕๑๒

พระราชบัญญัติ

ให้สิทธิการต่อเวลาราชการสำหรับคำนวณ

บำเหน็จบำนาญ พ.ศ. ๒๕๑๒

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๒

เป็นปีที่ ๒๔ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยการให้สิทธิการต่อเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

เล่ม ๘๖ ตอนที่ ๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ มกราคม ๒๕๑๒

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติให้สิทธิการต่อเวลาราชการสำหรับจำนวนบำเหน็จบำนาญ พ.ศ. ๒๕๑๒”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“ข้าราชการ” หมายความว่าข้าราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการและข้าราชการส่วนท้องถิ่นตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

มาตรา ๔ ข้าราชการซึ่งออกจากราชการโดยไม่มีสิทธิได้รับเบี้ยหวัดบำเหน็จหรือบำนาญแล้วกลับเข้ารับราชการใหม่ต่อมาได้มีการใช้บังคับกฎหมายเกี่ยวกับนิรโทษกรรมหรือล้างมลทินในความผิดทางการเมืองหรือกฎหมายว่าด้วยค้ายศบรรดาศักดิ์ เครื่องราชอิสริยาภรณ์และสิทธิในการรับเบี้ยหวัดบำเหน็จบำนาญ ซึ่งยังผลให้ข้าราชการผู้นั้นมีสิทธิได้รับเบี้ยหวัดหรือบำนาญจากการรับราชการตอนก่อน ถ้าผู้นั้นประสงค์จะให้ต่อเวลาราชการตอนก่อนกับตอนหลังสำหรับจำนวน

เล่ม ๘๖ ตอนที่ ๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ มกราคม ๒๕๑๒

บำเหน็จบำนาญ ก็ให้มีสิทธิต่อได้โดยยื่นคำขอต่อกระทรวงซึ่งมีหน้าที่จ่ายบำนาญ ภายในกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวัน นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และถ้ามีบำนาญหรือเงินที่จ่ายควบกับบำนาญซึ่งได้รับไปแล้วในระหว่างกลับเข้ารับราชการใหม่ ก็ให้รับผลิตส่งคืนเงินจำนวนนั้น ทั้งนี้ ไม่ว่าจะยังคงรับราชการอยู่หรือได้ออกจากราชการไปก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และให้คำนวณบำเหน็จบำนาญให้ใหม่ตั้งแต่วันออกจากราชการ

มาตรา ๕ ข้าราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญ ข้าราชการหรือข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งมีลักษณะตามมาตรา ๔ ถ้ากลับเข้ารับราชการใหม่ ทางราชการส่วนท้องถิ่น ทางราชการส่วนกลาง หรือทางราชการส่วนภูมิภาคให้นำบทบัญญัติมาตรา ๔ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๖ บทบัญญัติมาตรา ๓๓ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ และบทบัญญัติมาตรา ๓๓ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ มิให้นำมาใช้บังคับแก่กรณีของผู้มีสิทธิการต่อเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตามพระราชบัญญัตินี้

เล่ม ๘๖ ตอนที่ ๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ มกราคม ๒๕๑๒

มาตรา ๑ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย แล้วแต่กรณี รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ถนอม กิตติขจร

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ หลักเกณฑ์ในการต่อเวลาราชการสำหรับจำนวนบำเหน็จบำนาญของ ข้าราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการและตามกฎหมาย ว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ในบางกรณียังไม่เหมาะสม จึงสมควรออกกฎหมายเพื่อให้สิทธิในการต่อเวลาราชการสำหรับจำนวน บำเหน็จบำนาญขึ้นโดยเฉพาะ